

Bayer Zsolt: „A vérfert?zés a szabadság része”

2026 szeptember 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

A hanyatlásvégi Róma visszatért. És új szabadságot hirdetett. „Szabadságot”.

A vérfert?zés a szabadság része – már azé a szabadságé, amivé a szabadság lett mára Nyugaton. Az idióták, a

perverzek, a degeneráltak, az ocsmányak és undorítóak szabadságának része.

A hanyatlásvégi Róma visszatért. És új szabadságot hirdetett. „Szabadságot”.

Persze, a hanyatlásvégi Róma is úgy kétszáz évig haldoklott. A birodalmak, nagy kultúrák, nagy civilizációk a legritkább esetben omlanak össze és sz?nnek meg egyik pillanatról a másikra. A Nyugat is több mint kétszáz éve hanyatlik.

A Felvilágosodással kezdte. A Felvilágosodás kezdte elvenni a Nyugattól a vallási identitását és kezdte ki minden morális alapját. Ennek a folyamatnak egyik csúcspontja, betet?zése De Sade márki munkássága.

Nevezett idióta, pszichopata, ocsmány és undorító alak – libertárius nyelven: „nagy filozófus”- többek között ezt veti papírra a Filozófia a budoárban cím? „m?vében:

„Eugénie: Mégis, úgy gondolom, kell lenniük olyan cselekedeteknek, amelyek önmagukban annyira veszedelmesek és gonoszak, hogy a világ minden táján egyformán b?nösnek ítélik, és mint ilyet, büntetik ?ket.

Madame de Saint-Ange: De nincs, szerelmem, egyetlen egy sem: a lopás, a vérfert?zés nem ilyen, de még az emberölés vagy az apagyilkosság sem.

(...)

Abból indulj hát ki, Eugénie, hogy ezek az elvek jogosak, és törd össze láncaidat, akármi árat is kelljen fizetned érte; ereszd el a füled mellett ostoba anyád haszontalan papolásait, jog szerint csak gy?lölettel és megvetéssel tartozol neki. Ha apád, aki libertinus, megkíván téged, pompás: hadd élvezzen veled, de ne kössön gúzsba, zúzd szét az igát, ha szolgasorba akar hajtani, nem te leszel az els? lány, aki így bánik az apjával.”

S hogy mindez miért jutott most eszembe? Ezért:

„A T?zfalcsoport emlékeztetett, a cikkben szó szerint ezt írja Szomora:

a fentiek alapján a vérfert?zés b?ncselekményének fenntartása dogmatikailag nem indokolható, a deklarált jogi tárgyak valójában nem feleltethet?k meg a tényállásnak, így a cselekmény kizárólag morális megfontolásokon nyugvó büntetend?ségének megszüntetése, a tényállás kiiktatása indokolt.”

De ki ez a Szomora? Nos, Szomora Zsolt büntet?jogász, habilitált egyetemi tanár, a Szegedi Tudományegyetem B?nügyi Tudományok Intézetének helyettes vezet?je. A Tisza alkotmánybíró-jelöltje.

A cikk pedig nem cikk, hanem egy hosszú tanulmány, melyet Szomora Zsolt írt még 2007-ben. Ebben a következ?ket olvashatjuk:

„Az egészséges utódláshoz f?z?d? érdek mint jogi tárgy az 1920-as években fogalmazódott meg el?ször és a német büntet? kódexben dönt? szerepet játszott a büntetend? magatartásoknak a közösülésre szorításában.

S bár az orvostudományt régóta foglalkoztatja ez a kérdés, mindeddig nem sikerült pontos bizonyítékot szolgáltatni a vérrokonok nemi érintkezése és az utódok genetikai károsodása közötti kapcsolatra. Figyelemfelkelt? az a megállapítás, hogy a genetikai szempont valójában egy racionálisnak feltüntetett érv lenne annak érdekében, hogy «a jogi metafizikát természettudománnyal helyettesíthessük».

Az mindenesetre nem vitatható, hogy a vérfert?z? kapcsolatban született gyermekek esetén a recesszív örökletes ártalmak gyakrabban fordulnak el?, mint más gyermekeknél. Amennyiben egy recesszív genetikai adottsággal rendelkez? személy heterogén nemi kapcsolatba lép, akkor széls?ségesen minimális annak az esélye, hogy hasonló hordozóval találkozzon. Míg, ha saját gyermekével közösül, akkor ennek az esélye megn?.

A veszély növekedésének kimondása is azonban csak akkor lehet bizonyos, ha ismert recesszív genetikai károsodásról van szó.

Ezzel szemben szokás felhozni, hogy a vérfert?z? kapcsolat genetikai szempontból valójában neutrális, hiszen

mind negatív, mind pozitív irányú hatása lehet, miután a már meglév? örökít?anyag halmozódásáról van szó. Ilyen összegz?désre nemcsak negatív, hanem pozitív adottságokat illet?en is sor kerülhet. Ennek cáfolatára pedig megemlíthet?, hogy a hátrányos adottságok aránya az el?nyös adottságok hátrányára a recesszív gének esetében magasabb a domináns génekhez képest, mivel ez utóbbiak folyamatosan ki vannak téve a szelekciónak, míg a recesszív oldalon a domináns gének takarásában büntetlenül halmozódhatnak fel a káros tulajdonságok.

Bizonytalan, olykor egymásnak ellentmondó orvosi felismeréseken alapul, és ha a morális szempontokat nem hívjuk segítségül, akkor a genetikai védelem vérrokonok körére szorítása jogi szempontból egyértelm?en diszkriminatív. Az is kimutatható, hogy a vizsgált országok jogalkotását – bármilyen kézenfekv?nek is t?nne – jellemz?en nem a genetikai védelem motiválta a vérfert?zés pönalizálásánál.

Álláspontom szerint a (közösüléssel elkövetett) vérfert?zésnek, mint az utódok egészségét véd? absztrakt veszélyeztetési tényállásnak a koncepciója nem tartható fent.” (1)

Tudom, majdnem elviselhetetlen jogi bükkfanyelv, de a lényege azért világos: Szomora a vérfert?zés dekriminalizálásáról írja hosszú tanulmányát, s ebben az idézett részben azt bizonygatja, miszerint nem bizonyítható egyértelm?en, hogy a vérfert?zésb?l esetlegesen szület? gyerek genetikailag hibás lesz – lehet –, így ez az érv nem fenntartható a vérfert?zés büntet?jogi kategóriájának fenntarthatósága mellett.

Majd így folytatja:

„A családromboló hatással kapcsolatban a kritikai megállapítások rámutatnak, hogy itt a jogalkotó valójában megfordítja az ok-okozati kapcsolatot. Az esetek nagy részében ugyanis a vérfert?zés az egyik kifejez?dési módja családi viszonyok már adott dezorganizálódásának, és nem a vérfert?zés vezet a családi kapcsolatok megzavarásához. Egy kriminológiai vizsgálat eredményei szerint az esetek 88%-ban már a vérfert?z? cselekmény elkövetése el?tt kimutatható volt a családi kapcsolatok zavara, s ebb?l az a következtetés vonható le, hogy a vérfert?zés inkább tünete, semmint oka a családi viszonyok zavarának.

Az olyan érvelés sem meggy?z?, hogy a vérfert?z? kapcsolat felbomlasztja, fellazítja a családi köteléket, hiszen – mint volt róla szó – a vérfert?zésnek, mint tabunak az eredete éppen az exogámia követelményéb?l fakad. A vérfert?zés épp ennek mond ellent, azaz nem fellazítja, hanem éppen túl szorosra f?zi a családi kapcsolatokat. Továbbá, ha el is fogadnánk a vérfert?zést, mint a családi kapcsolatokat megzavaró tényez?t, akkor ebb?l a szempontból sem lenne egy megítélés alá vonható a szül? és gyermek, illetve a testvérek közötti nemi kapcsolat.

Ezek szerint a büntet?jog ily módon nem alkalmas a családi kapcsolatok védelmére. Éppen ellenkez?leg, a büntet?jogi fenyegetettség, illetve maga a büntet?eljárás «pszichés méregként» hat, a büntet?jogi fenyegetettség tudata és cselekmény nyilvánosságra kerülése, illetve a bizonyítási eljárás következményei azok, amelyek leginkább szétrombolják a családot. Ezzel pedig a büntetni rendeltség sokkal inkább maga veszélyezteti a védeni kívánt érdeket.

Látható tehát, hogy a vérfert?zés kriminalizálása a család, mint társadalmi entitás védelmére alkalmatlan és szükségtelen.” (2)

Azt hiszem, a bükkfanyelv ellenére ez is világos: a vérfert?zés büntetése – büntethet?sége – nem segíti a családvédelmet, s?t... Mondom, ismétlem, Szomora szerint: S?T!

Majd következik az ifjúságvédelem:

„A recens német nyelv? irodalom azonban már tekintettel lehet a speciális ifjúságvédelmi tényállásokban azóta bekövetkezett változásokra, széleskör? kriminalizációra, és a tényállási környezet ismeretében a javaslat ma már egyértelm?en az, hogy a vérfert?zés tényállását ki kell iktatni. A dekiriminalizációs igény mögött egyrészt az a felismerés rejlik, hogy az ifjúságvédelmi tényállások a német és osztrák büntet?jogban teljes egészében lefedik az adott körben a vérfert?z? kapcsolatokat is. Így a vérfert?zés önálló megállapítására e súlyosabban büntetend? b?ncselekmények mellett nem kerülhet sor, a vérfert?zés gyakorlati jelent?ségét elveszik az ifjúságvédelmi tényállások.[68] Másrészt a feln?tt vérrokonok konszenzuális nemi kapcsolata esetén – mint láttuk – sem a genetikai védelem, sem pedig a családvédelem nem fogadható el jogi tárgyként, a büntet?jogi beavatkozás ily módon nem legitimálható.” (3)

Vagyis a vérfert?zés az ifjúságvédelem szempontjából is irreleváns, emiatt sem érdemes fenntartani annak

büntethet?ségét.

És a tanulmány végén, a jegyzetek között találunk egyet, ami mindent elmond err?l az egész ocsmányságról, err?l az egész romlott, ocsmány, gusztustalan elmebajról, err?l a megismételt hanyatlásvégi Rómáról:

Tehát a 31. pont alatt Szomora beveszi okoskodása alátámasztására ezt:

„Amelung szerint a vérfert?zés büntetni rendelése esetén kevésbé az emberi együttélés problématudatos szabályozásáról, hanem sokkal inkább ?srégi morális normák hagyománnyá vált ismételgetésér?l van szó [idézi JUNG, H.: Zur Strafbarkeit des Inzests. In: Kriminologie – Psychiatrie – Strafrecht. Festschrift für Heinz Leferenz (Hrsg.: Kerner et al.). C. F. Müller, Heidelberg, 1983. 312. és HORN, E-WOLTERS, G.: § 173. In: Systematische Kommentar zum Strafgesetzbuch (Hrsg.: Rudolphi et al.). Band II. Besonderer Teil (§§ 80-358). Luchterhand, Neuwied..., 2004. 13.].

Hát igen... Azok az „?srégi morális normák” amelyek nem átallottak „hagyománnyá” válni, az idejétmúlt feleslegesek pedig ismételgetik ezeket. Holott, a „modernek”, a felvilágosodottak, a woke-hívek, a genderlovagok, a szomorák pontosan tudják: nincsen szükség ósdi erkölcsökre, és a morálnak a jogban végképp semmi keresnivalója. De még téblábolnak itt a felesleges öregek, akik például olvastak Berzsenyit, persze csak azért, mert akkoriban még nem akadt oly’ bátor, aki kiáltott volna, hogy Berzsenyit olvasni felesleges, és nem szabad az ifjúságot túlterhelni.

Ezért olvasták ezt is:

„(...)Mert régi erkölcs s spártai férjfikar
Küzdött s vezérlett fergetegid között;
Birkózva gy?ztél, s Herculesként
Ércbuzogány rezegett kezedben.

Most lassu méreg, lassu halál emészt.
Nézd: a kevély tölgy, mellyet az éjszaki
Szélvész le nem dönt, benne term?
Férgek er?s gyökerit meg?rlik,

S egy gyenge szélt?l földre teríttetik!
Így minden ország támasza, talpköve
A tiszta erkölcs, melly ha megvész:
Róma led?l, s rabigába görbed.

Mi a magyar most? - Rút sybaríta váz.
Letépte fényes nemzeti bélyegét,
S hazája feldult védfalából
Rak palotát hever?helyének;

Eld?deinknek bajnoki köntösét
S nyelvét megúnván, rút idegent cserélt,
A nemzet ?rlelkét tapodja,
Gyermeki báb puha szíve tárgya.(...)”

E helyett van ma Szomora, meg az összes többi, meg azok, akik alkotmánybírónak jelölik.

Ehhez képest apróság, de korunk fantasztikus „szabadságharcának” állomása az is, hogy a kormány eltörölte azt a tavalyi (még a tatárjárás alatt született) intézkedést, amely megtiltotta az egészen hülye keresztnevek anyakönyvezését.

Akkoriban ilyesmiket olvashattunk err?l:

„2022-ben valaki Kolbásznak akarta nevezni a kisfiát – természetesen nem engedélyezték neki. De ugyanebben az évben több furcsa névötletet is elutasítottak: ilyen például a fiúknál a Zé, a Tasi, a Hubadúr és a Zsoli, a lányoknál pedig a Csodálka, a Bogár vagy a Poca.

Ott van például az Orália n?i keresztnév. Képzeljük el, hogy valakit Nagy Oráliának hívnak. A névkombináció másodlagos jelentése aggasztó. Vagy ott van a Gida, ami férfinév. A becézett formákat eleve nem kellene hivatalossá tenni, hiszen ott van a Gedeon ebben az esetben is.”

Végre vége ennek is. Hamarosan feln? Nagy Kolbász, aki boldogan és szabadon gyakja majd az anyját. Húga pedig, Nagy Orália boldogan és szabadon fogja kényeztetni az apját.

És a háttérben a szomorák boldogan és elégedetten mosolyognak.

Édes Istenem, micsoda öröm, hogy nem vagyok saját magam kortársa...

jegyzetek: 1-2-3: Szomora Zsolt: Dilemmák a vérfert?zés jogi tárgyai kapcsán (ÁJT, 2007/4., 589-614. o.)

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló